

made by a council of doctors based on the results of tests of the donor-recipient for immunological compatibility.

However, in practice this is not at all the case, since doctors, fearing criminal responsibility for violating the procedure for transplantation, refuse to carry out transplantation without a fact confirmed by a court of kinship.

There are cases when the recipient has a forum of an immunologically compatible related donor, then a consultation of doctors makes a decision on the use of cross-donation. Recipients who claim to apply a cross-donation procedure to them must be included in the Unified State Transplant System. The procedure for applying this type of donation should be

regulated by the Cabinet of Ministers of Ukraine, but at present there is no such by-law. This means that the implementation of cross-donation is frozen and cannot be implemented.

The scientific and practical significance of the classification carried out by the types of administrative and legal relations in the field of transplantation allows unifying and streamlining these legal relationships. In addition, such systematization allows not only to effectively and thoroughly carry out improvements in the field of transplantation of anatomical materials, taking into account the peculiarities and differences of such legal relations, but also to carry out its legal regulation in different ways.

REFERENCES

1. Big medical encyclopedia: 11 volumes / Ch. ed. M. Kovalev. V. 11. Moscow : The Soviet Encyclopedia, 1979. P. 320.
2. WHO guidelines on the transplantation of human cells, tissues and organs, approved at the 63rd session of the World Conservation Assembly Health May 21, 2010, resolution WHA 63.22. URL: https://www.who.int/transplantation/Guiding_PrinciplesTransplantation_WHA63.22en.pdf?ua=1.
3. On transplantation of organs and other anatomical materials to man : Law of Ukraine of July 16, 1999. *Voice of Ukraine*. 08/17/1999 (in Ukraine).
4. On the Application of Transplantation of Anatomical Materials to Man : The Law of Ukraine, dated May 17, 2018 № 2427–VIII. *Voice of Ukraine*. 2018. № 115 (in Ukraine).
5. The Additional Protocol to the Convention on Human Rights and Biomedicine concerning the Transplantation of Human Organs and Tissues was adopted in Strasbourg, on January 24, 2002. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_684 (in Ukraine).
6. Korenga Yu. Legal aspects of legal relations in the field of transplantation of human organs and tissues. *Historical and legal journal*. 2015. № 2. P. 97–101. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipch_2015_2_20.
7. The Criminal Code of Ukraine of April 5, 2001, № 2341–III. *Vedomosti Verkhovna Rada of Ukraine*. 2001. № № 25–26. Article 131 (in Ukraine).
8. The Constitution of Ukraine dated June 28, 1996. *Vedomosti Verkhovna Rada of Ukraine*. 1996. № 30. Art. 141 (in Ukraine).
9. Maleina M. Man and medicine in modern law. Educational and practical guide. Moscow, 1995. P. 76–92.
10. Bryukhovetskaya M. Civil law regulation of posthumous donation in Ukraine : dis. ... of cand. legal sciences: 12.00.03. Kiev, 2017. 230 p.
11. Pelagesha A. Administrative and legal support of transplantation of organs and other anatomical materials to a person in Ukraine : dis. ... of cand. legal sciences: 12.00.07. Kiev, 2011. 199 p.
12. Mishchuk I. Improving the Administrative and Legal Regulation of Human Organ and Tissue Transplantation Based on Foreign Experience : author's abstract. dis. ... of cand. legal sciences: 12.00.07. Kiev, 2014. 21 p.
13. Anikina G. Civil law regulation of relations connected with the death of a person : author's abstract. dis. ... of cand. legal sciences: 12.00.03. Kiev, 2014. 16 p.
14. On the establishment of diagnostic criteria for brain death and the procedure for ascertaining the moment of death of a person : Order of the Ministry of Health of September 23, 2013 № 821 / Ministry of Health of Ukraine. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1757-13#n22> (in Ukraine).

УДК 342.729

DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2019-4/38>

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА СВОБОДУ МИРНИХ ЗІБРАНЬ В УМОВАХ ПРОВЕДЕННЯ ОПЕРАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ СИЛ

SPECIFICS OF THE RIGHT REALIZATION TO FREEDOM OF PEACEFUL ASSEMBLY IN THE CONTEXT OF A UNITED FORCE OPERATION

**Онищенко С.М., провідний науковий співробітник
науково-організаційного відділу**

Державний науково-дослідний інститут МВС України

здобувач

Державний науково-дослідний інститут МВС України

У статті здійснено спробу аналізу особливості реалізації права на свободу мирних зібрань в умовах проведення операції Об'єднаних сил. Розглянуто положення законодавства України, що регламентують порядок проведення мирних зібрань в умовах «звичайного» правового режиму (мітинги забороняє лише суд), правового режиму воєнного стану (мітинги забороняє військове командування та військовій адміністрації, згідно зі ст. 8 чинного Закону «Про правовий режим воєнного стану») та правового режиму надзвичайного стану (мітинги забороняє суд або інший орган, який може бути визначений у законодавстві). Наголошено на тому, що проблеми захисту прав і свобод людини, зокрема й права на мирні зібрання, особливо загострилися в умовах тимчасової окупації частини території України та військової агресії Російської Федерації в окремих районах Донецької і Луганської областей, що призвело до зростання ризиків непропорційного обмеження прав і свобод.

Спираючись на наведену хронологічну послідовність етапів протидії військовій агресії Російської Федерації в межах Антитерористичної операції, операції Об'єднаних сил та в проміжок упродовження воєнного стану, проаналізовано особливості реалізації права на мирні зібрання на «прифронтовій» території. На практичних прикладах висвітлено суперечність між об'єктивною потребою врегулювання порядку проведення мирних зібрань у «прифронтових» районах і браком необхідних правових механізмів, що призводить до необґрунтованого обмеження права на мирні зібрання, зокрема, фактичного встановлення дозвільного порядку проведення таких зібрань. Отримани

результати узагальнено у висновку щодо необхідності належної правової регламентації особливостей реалізації права на мирні зібрання в умовах проведення операції Об'єднаних сил.

Ключові слова: права людини, мирні зібрання, особливі умови, непропорційне обмеження прав і свобод, воєнний стан, операція Об'єднаних сил, особливості правового регулювання.

The article attempts to analyze the peculiarities of the realization of the right to freedom of peaceful assembly in the context of the operation of the United forces. The provisions of the legislation of Ukraine regulating the procedure for holding peaceful assemblies under the "ordinary" legal regime (rallies are prohibited only by the court) are considered; the legal regime of martial law (rallies prohibit martial command and military administrations, according to Article 8 of the current Law "On the Legal Regime of Martial Law") and the legal regime of the state of emergency (rallies prohibit the court or other body that may be defined by law). Special care was taken to the problems of protection of human rights and freedoms, including the right to peaceful assembly, has been particularly exacerbated by the temporary occupation of a part of the territory of Ukraine and the military aggression of the Russian Federation in certain areas of the Donetsk and Luhansk regions, which has led to an increase in the risks of disproportionate restriction of rights and freedoms.

Based on the chronological sequence of stages of countering military aggression of the Russian Federation within the framework of the Anti-Terrorist Operation, the United Forces' operations and the introduction of martial law, the peculiarities of the implementation of the right to peaceful assembly in the "frontline" territory were analyzed. Practical examples illustrate the contradiction between the objective need to regulate the procedure for peaceful assemblies in "frontline" areas and the lack of necessary legal mechanisms, which leads to an unjustified restriction of the right to peaceful assembly, in particular the actual establishment of a permitting procedure for such assemblies. The findings are summarized in the conclusion on the need for proper legal regulation of the specificities of the right to peaceful assembly in the context of a United Forces operation.

Key words: human rights, peaceful assembly, special conditions, disproportionate restriction of rights and freedoms, martial law, operation of United Forces, peculiarities of legal regulation.

Мирні зібрання в Україні – це один із найбільш дієвих способів загальнодоступного волевиявлення, висловлення позиції народу, тому право кожного громадянина на вільне вираження поглядів і переконань та висловлення своїх ідей, вражень або протестів у різних формах гарантується основним законодавчим актом – Конституцією України.

Стаття 39 Основного Закону гарантує право на збори, мітинги, вуличні походи і демонстрації, що є однією з форм безпосередньої демократії [1]. Ця стаття базується на положеннях, закріплених у ст. 11 Європейської конвенції про захист прав і основних свобод людини. Також загальною відповіддю є нормам європейського права повідомний порядок проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій, навіть попри те, що вимога «завчасного» сповіщення, яка гарантує владі можливість втручання, коли відповідні акції переслідують цілі, що суперечать закону, все ж потребує конкретизації у спеціальному законі.

Як обґрунтовано стверджує Р.С. Мельник, реалізація приватною особою основоположного (конституційного) або іншого права вимагає неодмінного існування певних обмежень, оскільки без них користування правами може бути ускладнено чи взагалі заблоковано. Найбільш загальним обмеженням є правило, відповідно до якого реалізація приватною особою певного права не має супроводжуватися чи здійснюватися за рахунок порушення права іншої особи.

Обмеження щодо реалізації прав приватних осіб, таким чином, можуть запроваджуватися або на користь гарантування прав інших приватних осіб, або на користь забезпечення функціонування держави, яка, відповідно, може надавати таким обмеженням законодавчого оформлення. Проте при цьому слід пам'ятати, що будь-яке обмеження того чи іншого права має бути соціально релевантним, базуватися на принципі пропорційності. Викладене рівною мірою стосується також і права на свободу мирних зібрань, реалізація якого за певних умов та в певному порядку може бути обмежена адміністративним судом чи публічною адміністрацією [2].

Проблеми захисту прав і свобод людини, зокрема й права на мирні зібрання, особливо загострилися в умовах тимчасової окупації частини території України та військової агресії Російської Федерації в окремих районах Донецької і Луганської областей. О.І. Безпалова акцентує увагу на тому, що у кризовій ситуації зросли ризики непропорційного обмеження прав і свобод людини, що потребує особливого контролю з боку суспільства. Необхідно також звернути увагу, що сьогодні, на жаль, не на всій території нашої держави створено однакові умови для реалізації громадянами конституційно закріплених за ними прав і свобод. Унаслідок російської військової агресії проти

України у 2014 році виникла певна специфіка щодо реалізації окремих прав людини в зоні проведення операції Об'єднаних сил (до 30 квітня 2018 року – Антитерористична операція) [3].

Саме проблема вивчення особливостей реалізації права на свободу мирних зібрань в умовах проведення операції Об'єднаних сил і є метою нашого дослідження.

Варто зауважити, що обраний напрям дослідження не знайшов широкого висвітлення науковцями і наразі більше розроблений правозахисною спільнотою. Водночас обмеження права на свободу мирних зібрань у широкому розумінні ґрунтовно розглянуто в дослідженнях Р. Мельника, роботах Р. Куйбіди, М. Середи, О. Трубенкової, Т. Фулей.

Стаття 39 Конституції передбачає випадки обмеження права на мирні зібрання, яке може встановлюватися судом на підставі закону і лише в інтересах національної або громадської безпеки з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей. Попри це, право на мирні зібрання має досить вагомі конституційні гарантії. Суд лишається єдиним органом влади, який де-юре в мирний час має право забороняти зібрання [4].

Не менш важливим важелем врегулювання права на мирні зібрання є низка законів, які накладають обмеження щодо місця або часу їх проведення, а також щодо кола осіб, які мають право брати в них участь. Зокрема, щодо часу Закони України «Про вибори народних депутатів України», «Про місцеві вибори», «Про всеукраїнський референдум» передбачають, що проведення мирних зібрань може бути однією з форм передвиборної агітації. Кожен із цих законів забороняє проведення мирних зібрань з метою агітації з питань, що становлять предмет волевиявлення виборців на виборах або референдумі, під час так званого «дня тиші» у переддень та в день голосування відповідно. Щодо місця, то Закон України «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку» накладає заборону на проведення мирних зібрань на території ядерної установки чи об'єкта, призначеного для поводження з радіоактивними відходами та в санітарно-захисній зоні. Закон також встановлює деякі обмеження щодо кола осіб, які можуть брати участь у мирних зібраннях. Наприклад, відповідно до Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суддя не може брати участь у політичних акціях, мітингах, страйках [5].

Крім того, право на мирні зібрання не входить до переліку прав, які відповідно до ст. 64 Конституції не можуть бути обмежені в умовах воєнного або надзвичайного стану, тому відповідно до положень низки законів України передбачено певні особливості його реалізації за таких умов.

Наприклад, у ст. 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» визначено, що в Україні або в окремих її міс-

цевостях, де введено воєнний стан, військове командування разом із військовими адміністраціями (у разі їх утворення) можуть самостійно або із залученням органів виконавчої влади, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування запроваджувати та здійснювати в межах тимчасових обмежень конституційних прав і свобод людини і громадянина заходи правового режиму воєнного стану, зокрема й забороняти проведення мирних зборів, мітингів, походів і демонстрацій, інших масових заходів. Водночас у ст. 19 вказаного Закону в умовах воєнного стану забороняється проведення страйків, масових зібрань та акцій [6].

Можливість обмеження конституційних прав і свобод громадян передбачена у ст. 22 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану», водночас існує суттєве в контексті нашого дослідження застереження: п. 4 ч. 1 ст. 16 вказаного Закону уможливило заборону проведення «масових заходів», але «крім заходів, заборона на проведення яких встановлюється судом».

Також можливість обмеження прав і свобод громадян передбачена у ч. 2 ст. 14 Закону України «Про боротьбу з тероризмом». Вказану норму було внесено відповідно до Закону України «Про внесення змін до законів України щодо боротьби з тероризмом» від 5 червня 2014 року через загальне зрозумілі тодішні обставини початку антитерористичної операції. Однак правозахисна спільнота вже вказувала на неконституційну суть цієї норми, що водночас посилюється її неконкретністю. Оскільки в Україні Конституція має найвищу юридичну силу, а закони приймаються на її основі і повинні їй відповідати (ч. 2 ст. 8 Конституції), то в умовах відсутності правового режиму воєнного стану ця норма в контексті мирних зібрань означає, що в районі проведення антитерористичної операції зібрання може обмежувати знову-таки лише суд.

Таким чином, погодимось із думкою, що в Україні може бути тільки три правових режими:

- так би мовити, «звичайний» правовий режим (мітинги забороняє лише суд);
- правовий режим воєнного стану (мітинги забороняє військове командування та військові адміністрації, згідно зі ст. 8 чинного Закону України «Про правовий режим воєнного стану»);
- правовий режим надзвичайного стану (мітинги забороняє суд або інший орган, який колись може бути визначений у законодавстві).

Причому, як справедливо стверджується в дослідженні свободи «прифронтових» зібрань, і Антитерористична операція, і операція Об'єднаних сил зараз – це операції в межах саме «звичайного» правового режиму. Тобто якщо немає рішення суду про заборону мирного зібрання, то зібрання сьогодні буде цілком законним, навіть якщо відбуватиметься посеред поля бою [7].

Як бачимо, наразі існує об'єктивна, цілком практична потреба в особливому порядку врегулювання правового режиму біля лінії зіткнення з проросійськими і російськими силами, адже умови «гібридної» війни, з одного боку, призвели до часткового «приспосовання» законодавства мирного часу до потреб війни, а з іншого – до появи низки необгрунтованих із правового погляду норм про «режимні обмеження» на прифронтових територіях.

Як відомо, тривалий час протидія військовій агресії Російської Федерації здійснювалась в умовах Антитерористичної операції, що була розгорнута відповідно до Указу Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» від 4 квітня 2014 року № 405/2014». Воєнний стан у цей проміжок не оголошувався, діяв «звичайний» правовий режим (мітинги забороняє лише суд).

Суперечність між об'єктивною потребою врегулювання порядку проведення мирних зібрань у «прифронто-

вих» районах і браком необхідних правових механізмів у цей час подекуди призводила до обмеження такого права, зокрема фактичного встановлення дозвільного порядку проведення таких зібрань.

Наприклад, активісти й правозахисники, учасники дослідження під назвою «Правозахисний експеримент», виявили, що в м. Маріуполь з метою врегулювання проведення мирних зібрань послуговувались документом під назвою «Додаток № 1 «Додаткові режимні обмеження, які вводяться за рішенням керівництва АТО, що забезпечує оборону України на маріупольському напрямку». Однак після ознайомлення з текстом документа, який, до речі, активістам вдалося розшукати лише на старій версії вебсайту Маріупольської міськради, стало очевидним, що вказані там режимні обмеження взагалі не стосувались м. Маріуполь, а охоплювали інші прифронтові населені пункти [7].

Ситуація не зазнала особливих змін після введення в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 квітня 2018 року «Про широкомасштабну антитерористичну операцію в Донецькій та Луганській областях» відповідно до Указу Президента України 30 квітня 2018 року № 116/2018 та подальшої трансформації Антитерористичної операції в операції Об'єднаних сил.

Натомість можна погодитись із думкою експертів Центру політико-правових реформ (далі – ЦППР), що запровадження 30 квітня 2018 року «заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії РФ у Донецькій та Луганській областях» низкою актів Президента України, доступ до яких обмежений (встановлено гриф «для службового користування»), спричинили стан юридичної невизначеності щодо чинності багатьох положень законодавства, які застосовуються під час проведення Антитерористичної операції. Адже незрозуміло, чи операція офіційно припинена, і чи ці положення ще можуть застосовуватися. У повідомленні на сайті Президента України йшлося про зміну формату широкомасштабної антитерористичної операції, яка була запроваджена у 2014 році. Зазначено, що Президент також підписав Наказ Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України «Про початок операції Об'єднаних сил із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації на території Донецької та Луганської областей», згідно з яким з 14.00 30 квітня 2018 року розпочато операцію із забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі та стримування збройної агресії РФ у Донецькій і Луганській областях. І хоч Президент України повідомив, що антитерористична операція закінчена, однак жодним юридичним документом, який би був оприлюднений, це не підтверджено.

Експерти ЦППР надіслали запити на доступ до публічної інформації з проханням надати тексти відповідних актів про припинення Антитерористичної операції до Адміністрації Президента, Ради національної безпеки і оборони, Міністерства оборони, СБУ. Однак лише відповідь Служби безпеки дозволила їм зробити висновок, що на підставі указу Президента «Про затвердження рішення РНБО «Про широкомасштабну антитерористичну операцію на території Донецької та Луганської областей» рішенням першого заступника керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки від 30 квітня 2018 року № 33-1/4129 Антитерористичну операцію припинено [8].

Як відомо, вже в межах проведення операції Об'єднаних сил було впроваджено правовий режим воєнного стану на термін із 14.00 26 листопада 2018 року до 14.00 26 грудня 2018 року (30 днів) відповідно до Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 26 листопада 2018 року № 393/2018 (із застереженнями Верховної Ради України щодо території, на яку він розповсюджувався). У п. 3 Указу зазначалося, що у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період

дії правового режиму воєнного стану можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30–34, 38, 39, 41–44, 53 Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені ч. 1 ст. 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [9].

Загалом, можна стверджувати, що заходи воєнного стану не вплинули критично на можливість реалізації конституційних прав українців і більшою мірою стосувалися посилення оборонних можливостей Збройних сил та інших підрозділів сектору оборони. Було проведено певну роботу з передислокації, скорочення термінів бойового з'ясування, доукомплектування за рахунок резервів першої черги, поставок озброєння.

Саме в цей період, в умовах оголошення воєнного стану, на територіях на яких розповсюджувався відповідний правовий режим, пріоритету набула наведена вище норма ст. 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану», що наділяє військово командування правом тимчасового обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина.

Після закінчення строку дії воєнного стану потреба врегулювання особливого правового режиму біля лінії

зіткнення з проросійськими бойовиками й уникнення не виправданих обмежень постала з попередньою гостротою.

Зокрема, запобіганню порушення права на мирні зібрання було присвячене й згадане вище дослідження під назвою «Правозахисний експеримент», яке здійснювали активісти та правозахисники в Маріуполі. Учасники семінару «Свобода мирних зібрань у сірій прифронтовій зоні», який був організований Благодійним фондом «Восток-SOS» та Democracy Reporting International, розповіли, що саме «просити дозволу» провести мітинг доводиться і в низці інших населених пунктів Донецької області [7].

І хоча представники громадського сектору нерідко погоджуються з практичною необхідністю частини вищезгаданих «режимних обмежень», яка стосується мирних зібрань, наприклад, завершувати масові збори людей до 20.00 у безпосередній близькості з фронтом, що виглядає більш ніж логічно, оскільки обстріли найчастіше відбуваються саме ввечері, доходимо єдиного висновку, що без належної правової регламентації таких особливостей неможливо повною мірою забезпечити дотримання конституційних прав і свобод наших співвітчизників на території проведення операції Об'єднаних сил та водночас, що є найголовнішим, зберегти їхнє життя, здоров'я та публічний порядок у місцях їх мешкання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 39.
2. Мельник Р.С. Обмеження права на свободу мирних зібрань: сутність та умови реалізації. URL: <http://aplaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/3-13-2015/item/484-obmezhenia-prava-na-svobodu-myrynykh-zibrannya-sutnist-ta-umovy-realizatsii>
3. Безпалова О.І. Дотримання прав людини під час охорони публічного порядку у ході проведення Операції об'єднаних сил. URL: univd.edu.ua/science-issue/issue/3064
4. URL: <https://juristoff.com/resyrsi/kz/konstitutsiya-ukrajini/rozdil-2-prava-svobodi-ta-obov-yazki-lyudini-i-gromadyanina/10992-stattya-39-konstitutsiya-ukrajini-2013-statti-konstituciji-ukrajini>
5. Свобода мирних зібрань в Україні: пошук оптимальної моделі регулювання / підготовлено Р. Куйбідю, М. Середюю, О. Трубенковою. URL: http://pravo.org.ua/img/zstored/files/myrni_zibrannia_v_Ukraini.pdf.
6. Про правовий режим воєнного стану : Закон України 12 травня 2015 року № 389-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 28. Ст. 250.
7. Стодоля Д. Свобода прифронтових зібрань: Маріуполь. URL: <https://www.nihilist.li/2018/05/30/svoboda-prifrontovih-zibrannya-mariupol/>
8. Неоприлюднення актів про припинення АТО створює невизначеність щодо можливості застосування багатьох законів. URL: http://pravo.org.ua/ua/review/points/may_points/
9. Про введення воєнного стану в Україні : Указ Президента України від 26 листопада 2018 року № 393/2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/393/2018>.

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2019-4/39>

МИТНИЙ ІНТЕРЕС ЯК МЕТОД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МИТНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

CUSTOM INTEREST AS A METHOD OF PROVIDING CUSTOMS POLICY OF THE STATE

Параниця С.П., к.ю.н., доцент, заступник начальника кафедри
оперативно-розшукової діяльності
Університет державної фіскальної служби України

Починюк В.Ю., магістр кафедри адміністративного права
і процесу та митної безпеки
Університет державної фіскальної служби України

Стаття присвячена особливостям митних інтересів як методу забезпечення митної політики держави. Узагальнено та поглиблено теоретичні підходи до забезпечення митної політики, яка, у свою чергу, захищала б митні інтереси через надання взаємної адміністративної допомоги в митній сфері з метою протидії митним правопорушенням та їх запобіганню.

Досліджене формування ефективного розвитку податкової та митної системи є складним і багатограним питанням, яке потребує вивчення численних взаємопов'язаних проблем, оскільки сучасний європейський напрям України, зокрема і зазначених сфер, має бути нормативно врегульованим, інформаційним і соціально орієнтованим. Проведено аналіз динамічних змін, що мають місце у природі та суспільстві, спонукають до переосмислення теоретичних підходів до сутності процесів, явищ і категорій, їхніх причинно-наслідкових зв'язків і відносин. Установлено, що терміни «митна політика», «митний інтерес» формують зміст забезпечення митної